

πρίζω κάλλιστα νὰ βράπτω καὶ νὰ κεντῶ, καὶ ἀγαπῶ πολὺ τὴν ἐργασίαν. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι θὰ ἤμεθα πλουσιώτεροι τοῦ Ρουσώ, διότι ἡ γυνὴ του, εἶπεν ὁ Κ. Σάνδερ, ἦτον ὀκνηρά.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Λεονῆς γελῶν τὸ πρῶτον ἤδη ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρας, πολὺ ὀκνηρά καὶ δὲν καθίστα τὸν σύζυγόν της πολὺ εὐτυχῇ.

— Διότι ὁ σύζυγός της ἦτο πτωχός, δὲν ἔχει οὕτως; ἠρώτησεν ἡ νέα γυνή.

— Πιθανόν, φίλη μου, διότι γενικῶς αἱ γυναῖκες δὲν ἀγαπῶσι σύζυγον πτωχόν.

— Εἰς Γαλλίαν;

— Εἰς Γαλλίαν καὶ παντοῦ, ἀγαπητὴ μου Γεσουάλδῃ· ἀλλὰ σὺ θὰ μὲ ἀγαπᾷς;

— Ὡς σὲ ἀγαπῶ ἔτι περισσότερον διότι βλέπεις ὁ πλούσιος σύζυγος δὲν ἀνήκει ὀλόκληρος εἰς τὴν γυναῖκά του, ἔχων πολλὰς αἰτίας ὅπως τὴν παραμελῇ.

Ἡ σύμβασις λοιπὸν αὕτη τοῦ ἔρωτος, τῆς πενίας καὶ τῆς φιλεργίας συνεφωνήθη τοιοῦτοτρόπως καὶ θρησκευτικῶς ἐτηρήθη.

Ὁ βραβευθεὶς ἐν Ρώμῃ, ὁ συντάκτης τῆς ἀνεκδότου Κλεοπάτρας, ὁ Λεονῆς Ρ. ὑπῆρξεν ἔκτοτε καὶ εἶνε ἀκόμη σήμερον ὁ καλλίτερος τῶν ἀντιγραφῶν τῆς μουσικῆς. ἔχει δὲ δύο τέκνα καὶ τοῖς ἔδωκεν ἐπάγγελμα, ὕπερ τὰ ἀπομακρύνει πάσης ὁδοῦ ἀγούσης εἰς Ρώμην.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ Π. Γ. Α.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἡ Κόλασις τοῦ Δάντου, ἐξελληνισθεῖσα ἐμμέτρως, καὶ μὲ σημειώσεις ἐξηγηματικὰς, ιστορικὰς καὶ φιλολογικὰς ἀναπτυχθεῖσα κατὰ τὰ πέντε πρῶτα ἄσματα, ὑπὸ Παραγιώτη Βεργωτῇ Κεφαλλήνῳ.

Ἡ ὑπὸ τοῦ εὐπαιδευτοῦ νέου Βεργωτῇ ἐπιχειρηθεῖσα μετάφρασις ἐνὸς τῶν δυσκολωτέρων ποιητῶν Ἰταλῶν, εἶναι ἀρκούσα μαρτυρία τῆς φιλοπονίας καὶ τοῦ περὶ τὰ καλὰ ἔρωτος νέου ὀργῶντος πρὸς τὰς φιλολογικὰς ἀσκήσεις. Τὰ ἐν τῇ ἀναγγελλομένῃ μετάφρασει προλεγόμενα, ὡς καὶ μικρὰ περὶ ποιήσεως πραγματεία προταχθεῖσα, δεικνύουσι νέον μελετήσαντα πλεῖστα ὅσα καὶ δυνάμενον νὰ ἐκθέτῃ τὰς ἰδέας του μετὰ τινος λογικῆς τάξεως πρὸς δὲ μετὰ ἱκανῆς σαφηνείας καὶ χάριτος. Ὁ ἡμέτερος μεταφραστὴς ὡς ἀρμοδιωτέραν πρὸς παράστασιν τῶν εἰκόνων τοῦ ποιητοῦ

γλῶσσαν, ἔκρινε τὴν δημοτικὴν καὶ ταύτην προὔτιμησε τῆς τῶν λογίων καθαρευούσης, οἱ δὲ στίχοι του εἰσὶν οἱ δεκαπεντασύλλαβοι ἀνομοιοκατάληκτοι. Δὲν ἔχομεν ἤδη σκοπὸν νὰ ἐξετάσωμεν καὶ αὖθις τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης, φρονούμεν ὅμως ὅτι καὶ ἂν ἡ καθαρεύουσα γλῶσσα δὲν εἴναι ἡ ἀρμοδιωτέρα εἰς τὴν σημερινὴν κατάστασιν τοῦ ἔθνους, οὐχ' ἦττον ὅμως ὁ μὴ πικραδεχόμενος αὐτὴν, εἴτε ὁ θέλων νὰ γράψῃ γλῶσσαν ἐννοουμένην παρὰ πάντων, ὀφείλει καὶ οὗτος νὰ τελειοποιῇ καὶ ἐξευγενίσῃ τὸ ὕφος τῆς γλώσσης τὴν γράφει.

Ἡ στιχουργία τοῦ μεταφραστοῦ, εἰ καὶ ἐλευθέρα τῆς ὁμοιοκαταληξίας, πάλιν προσκόπτει ἐνιχυοῦ. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ὅπως μεταφράσῃ τις εἰς στίχους ποιητὴν ξένον, ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ μεγίστην εὐχέρειαν καὶ ἔξιν περὶ τὸ στιχουργεῖν. Τὸ νὰ ἐκφράσῃ τις ἰδίᾳς ἰδέας διὰ στίχων δὲν εἶναι τόσον δύσκολον, ὅσον τὸ νὰ μεταφέρῃ τὰς ἰδέας ἄλλου, καὶ μάλιστα τοῦ Δάντου, τοῦ τολμιοτέρου περὶ τὴν ἐκφρασιν ποιητοῦ.

Ἄλλ' ἐκφέροντες τὰς ἀνωτέρω κρίσεις ἡμῶν, οὐχ' ἦττον ὅμως ἐπαινοῦμεν τὸν φιλόπονον μεταφραστὴν, ὅστις καὶ τοι ἔχων νὰ παλαίσῃ πρὸς τοσαύτας δυσχερείας δὲν ἀπέκαμεν ἂν δὲ τὸ ἔργον δὲν ἀπέβῃ τέλειον, ἀποδοτέον εἰς τὸ δυσχερὲς αὐτοῦ· ἀείποτε ὅμως ἔσεται εὐγενὴς φιλολογικὴ ἀπόπειρα γενομένη ἄνευ ἐγωῖσμου καὶ ἀξιώσεων.

Γ.

Προφητικὸν Ἀθηναϊκὸν ἡμερολόγιον τοῦ διασήμεον ἀστρονόμου Καζαμία, μετ' εἰκονογραφιῶν διὰ τὸ ἔτος 1866 κ. τ. λ. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν τέχνων Ἀρδρέου Κορομηλᾶ.

Ὁ Καζαμίας ὁ ταλαίπωρος αὐτὸς Καζαμίας, ὁ διὰ τὰς ἀμαρτίας του θάνατος ὑπὸ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν κατασταθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὑπὸ τοῦ γήρως καταβληθείσης Πυθίας, ὁ ποικιλοχρόους στολὰς κατ' ἔτος ἐνδυόμενος καὶ ὑπὸ μοσχομαγκῶν εἰς τὰς ὁδοὺς περιφερόμενος, μετὰ πολλὰς περιπλάνησεις καὶ βάσανα εὔρε τέλος πάντων ἐφέτος ἄσυλον ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ Ἀλθώτα, καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἔγεινεν ἀγνώριστος. Ὁ καλὸς Ἀλθώτας τὸν ἔλουσεν, τὸν ἐκτένισε, ἀντεκατέστησε τὰ χονδρὰ καὶ ρυπαρὰ αὐτοῦ ἱμάτια δι' ἄλλων εὐπρεπεστέρων, ἐκάλυψε τὰς τυλώδεις χεῖράς του διὰ χειροκτιῶν καὶ τὸν παρουσίασεν εἰς τὰς συναναστροφάς.

Τί θὰ εἴπῃ νὰ πείσῃ τις εἰς καλὰς χεῖρας!

Διὰ μιᾶς ὁ πρὶν ἄνοστος καὶ χυδαῖος ἐκεῖνος Καζαμίας, ὁ περιαιτολόγος, ὁ ἀνάλατος, μετεμορφώθη εἰς χαριέστατον νεανίαν· καὶ ἀντὶ ὧς ἄλλοτε νὰ κάθῃται εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ νὰ διηγῇται τὰ αὐτὰ πάντοτε παραμύθια, προσεκολλήθη εἰς τοὺς κύκλους τῶν κυριῶν καὶ τόσον ἤρρεσεν ἡ ὁμιλία του καὶ οἱ ἐρωτότροποι λόγοι του, ὥστε κατέστη περιζήτητος, ὅλαι αἱ κυρίαι ἐπεθύμουν νὰ ἀποκτήσωσιν ἓνα Καζαμίαν· καὶ τὸν ἀπῆτουν μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς, ὥστε ὁ πτωχὸς ὁ Καζαμίας, ἵνα μὴ διαμελισθῇ ὑπὸ τοῦ ὥραιου φύλου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸν ἤθελεν ἀφανίσει καὶ τὰς κυρίας οὐδὲν ὥφελήσκει, διότι τὸ ἐκλεκτὸν μέλος τοῦ σώματός του (δηλαδὴ τὸ στόμα του) θὰ ἐγίνετο μῆλον τῆς ἐριδος καὶ τελευταῖον λάφυρον μιᾶς μόννης, ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ ὡς ὁ Ἰωνᾶς εἰς τὴν κοιλίαν ἐνὸς τυπογραφικοῦ κήτους.

Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ σιδηροῦ ἐκεῖνου κήτους ἐξῆλθον χιλιάδες ὅλαι Καζαμίων, καὶ οἱ μικροὶ Ἑρμεῖς τοῦ ἄστεος περιέφεραν αὐτοὺς εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς ἐπώλουν ἀντὶ ὀλίγων λεπτῶν. Ὡστε σήμερον ἀποκτᾷ τις διὰ τέποτε ἓνα Καζαμίαν διασκεδαστικὸν, εὐφυῆ, χαριέστατον καὶ προβλέποντα τὸ μέλλον ὁλοκληροῦ ἔτους. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι κτυπᾷ ὀλίγον τὰς κυρίας· ἀλλὰ τοῦτο μάλιστα ἀποδεικνύει τὴν πρὸς αὐτὰς τρυφεράν ἀγάπην του, διότι, καθὼς τὸ λέγει καὶ ὁ ἴδιος εἰς μίαν του σελίδα, «αἱ γυναῖκες εἶναι ὡς αἱ κοτελέται· ὅσον περισσότερον τὰς κτυπᾷς, τόσῳ τρυφερώτεροι γίνονται.»

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ φίλος ἡμῶν Ἀλθώτας, ὁ πνευματώδης ἐπιφυλλιδιογράφος, μὲ τὸν ὁποῖον πρὸ πολλοῦ γνωρίζονται οἱ ἀναγνώσται, καὶ πρὸ πάντων αἱ ἀναγνώστρια τῆς Χρυσάλλιδος καὶ τῆς Γρῆς, ἔχει τὴν προνομιούχον τέχνην νὰ μεταβάλλῃ εἰς ῥόδα καὶ αὐτὰς τὰς μαλάχας ἅμα τὰς θίξῃ διὰ τοῦ καλάμου του. Δὲν τὸ πιστεύετε; ἀγοράσετε τὸν Καζαμίαν τοῦ Κορομηλᾶ.

Θ.

ΜΥΘΟΣ.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ἔνας γέρον κτηματίας ὡς ἐξηνταπέντε χρόνων, Συνοδεύων φορτωμένον τὸν κλονούμενόν του ὄνον Ἐκ τοῦ ὑποστατικοῦ του ἐπανήρχετο ὁ φίλος Καὶ ἔς τὸ πλάγι του ἐσχίρτα ὁ πιστότατός του σκύλος.

Πλὴν κατάκοπος ὁ γέρον ἐκ τοῦ δρόμου, ἐξηπλώθη. Εἰς τὸν ἴσκιον ἐνὸς δένδρου κ' εἰς τὸν ὕπνον παρεδόθη.

Εἰς τοῦ γέροντος τοὺς πόδας ἐξηπλώθη καὶ ὁ κύων, Ὁ δὲ ὄνος τὴν οὐρὰν του θριαμβευτικῶς πῶς σείων. Εἰς λιθάδι ἀπὸ χόρτα καταπράσινον ἐμβῆκε Ἀλλ' ἀγκάθια μὴ εὐρίσκων στεναγμὸν βαθὺν ἀφῆκε. Ἀνεστέναι οἶοι τὸν ἡνάγκαζεν ἡ πείνα. Μ' ἀηδῖαν του νὰ φάγῃ τὰ χορταρικά ἐκεῖνα. . .

Μετ' ὀλίγον καὶ ὁ σκύλος κεντηθεὶς ὑπὸ τῆς πείνας. Καὶ τὸ βῆμά του τὸ τρέμον πρὸς τὸν ὄνον διευθύνει, «Φίλε μου, τῷ εἶπε, ἦλθα ἐκ τῆς πείνας νὰ με σώσης. » Σὲ παρακαλῶ ὀλίγον θέλησε νὰ χαμηλώσῃς. » Ὡς νὰ φθάσῃ τὸ καλάθι, ὅπου εἶνε ἡ τροφή μου. . . » Ἐλα, σύντροφέ μου, ἄλλως κινδυνεύει ἡ ζωὴ μου. . .

.. Ἀλλ' ὁ ὄνος οὔτε βλέμμα εἰς τὸν φίλον του δὲν ῥίπτει. Καὶ χωρὶς νὰ βγαλῇ λέξιν εἰς τὰ χόρτα πάλιν σκύπτει. Καὶ τὸ στόμ' ἀνοιγοκλείων σοβαρὸς τὰ ὦτα κλίνει. Καὶ σκεφθεὶς ὀλίγον, εἶπε· «Φίλε μου, δὲν θὰ βραδύνῃ. Νὰ ξυπνήσῃ ὁ κύριός μας νὰ σοῦ δώσῃ τὴν τροφήν σου. Πρόσμενε λοιπὸν ὀλίγον. . . φύλαξε τὴν ὀρεξίν σου. . .

Ἀλλ' ἐξαίφνης ἓνας λύκος ἀπ' τὸ δάσος νὰ προβαίνει. Κ' ἐν τῷ μέσῳ διακόπτει τὸν λαλοῦντα Δημοσθένη. Ὡς τὸν εἶδε, τὴν οὐρὰν του εἰς τὰ σκέλη συμμαζώνει. Τρέμει σύσσωμος, κλονεῖται καὶ τὰ ὦτα χαμηλώνει. Καὶ « Ἀ, ἄ ! φωνάζει, φίλε . . . ἔλα . . . ἄ βοήθησέ με » Ἀπ' τὸ στόμα . . . αἰ . . . τοῦ λύκου ἔλα φίλε . . . λύτρωσέ με ! »

Πλὴν φωνὴ βόωντος ἦσαν ἐν ἐρήμῳ τὰ ἄ ἄ του. Καὶ ἀκίνητος ὁ κύων εἶπε σείων τὴν οὐρὰν του· «Φίλε μου, δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ξυπνήσῃ ὁ κύριός μας. . . » Ἀλλ' ἐγὼ σὲ συμβουλεύω πρὶν σὲ φθάσῃ ὁ ἐχθρὸς μας. » Τρέξε ! κί ἂν σὲ κυνηγήσῃ δὸς του μίαν εἰς τὸ στόμα. Καὶ μακρὺν πλατὺν ἀφεύκτως θὰ τὸν στρώσῃς εἰς τὸ χῶμα.

» Ἐλα, φύγε καὶ μὴ στέκῃς μὲ τ' αὐτὰ χαμηλωμένα. » Τρέξ' . . . ἀδίκως καθὼς βλέπω πᾶν τὰ λόγια μου χαμένα. . . . Καὶ τῷ ὄντι μετ' ὀλίγον ἔκειτο νεκρὸς ὁ ὄνος ! Ἀνεχώρησεν ὁ λύκος καὶ ὁ σκύλος μέινει μόνος. Ὅστις, εἶπε, δὲν γνωρίζει τὸ συντρέχετε ἄλλήλους. Κινδυνεύων ἀπομένει ὡς ὁ ὄνος δέχων [φίλους. . . .

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Μ' εἶπαν αἰσχρὸν, ζητήσαντα νὰ ἄρξω παρανόμως, Καὶ δημοκόπον ἀνδρὸν· νησιδιὸν τι θύμω. Ὑπῆρξε τῆς ἀνδρίας μου καὶ φήμης ταχυδρόμος. Ἄν δὲ τὸ πρῶτον γράμμα μου ἐκλείψῃ, θὰ τρομάξῃς. Νὰ σὲ σπαράξω δύναμαι, καὶ βοηθοὺς μὴ κράξῃς.